GAZET VAN ACHTERBROEK 3.0 8
de Kersteditie
Publicatiedatum: 27 december 2020

INLEIDING

Met deze extra dikke gazet hopen we jullie wat extra afleiding te bezorgen in deze sobere eindejaarsperiode. We duiken de geschiedenis in, maar brengen ook een warm hedendaags verhaal. En natuurlijk maken we de winnaars van onze kerstpuzzel bekend. Zoveel leuke reacties kregen we daar op! En eerlijk, we bleven niet onberoerd door jullie complimentjes ☺
Met deze tekst van Fem. wil ik jullie graag heel veel hoop en het allerbeste wensen voor het nieuwe jaar:

Zullen we samen,
gewoon samen,
volhouden, lachen
huilen, zorgen
lief hebben, koesteren
elkaar steunen
vandaag en morgen

Want als we samen,
gewoon samen,
volhouden, doen,
begrijpen, streven,
hopen, overwinnen,
dragen, alles geven

Kunnen we samen,
gewoon samen,
weer genieten
van het leven

Tot volgend jaar!
Ann Francken

UIT DE OUDE DOOS

ZONNEBLOEM was het maandblad voor de 'boerinnenjeugdbond'. Het was de taak van ieder BJB-meisje om zich in te zetten voor de missies. In het tijdschrift van oktober 1959 lezen we het volgende: 'Ieder BJB meisje zal er dit jaar voor zorgen dat ze tegen Kerstmis iets klaar heeft voor een geel of een zwart kindje'. (ondenkbaar dat men dit in deze tijd nog zo zou formuleren ☺). Daarna volgde de beschrijving voor het maken van een kleedje of een broekje. Het was niet ongewoon in die tijden om kleren te maken voor de missies. Zo schonk de BJB in 1955 53 kledingstukken aan Pater Van Looveren in Congo.

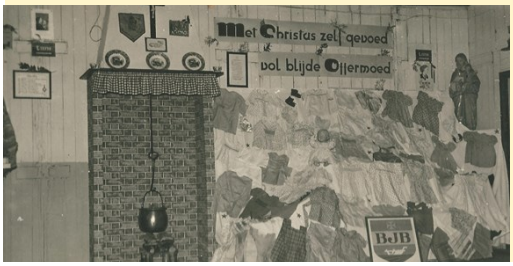

VOOR ONZE KERSTGAVE

Ieder B.J.B.-meisje zal dit jaar ervoor zorgen dat ze tegen Kerstmis voor een zwart of een geel kindje iets klaarheeft...

Of het met breinaalden steek na steek wordt uitgewerkt, of een eenvoudig kleedje is of een broekje in een katoenen stofje — om het even.

Hier een paar modelletjes voor wie naaien kan.

— Voor het knippen van kleedje en broekje wordt de stof vierdubbel geplooid, zodat er zeer weinig naden zijn (zie patroon).

— Denk eraan alleen katoenen stoffen te gebruiken.

Zijdeachtige stoffen zijn over het algemeen niet bestand tegen het klimaat. Gebruik kleurige stoffen en werk fijn af !...

Hilde Francken

ACHTERBROEK VOOR LIA

De 3-jarige Kalmthoutse Lia Willemse werd geboren met het syndroom van Kabuki, een zeldzame ontwikkelingsstoornis. Mensen met dit syndroom hebben een combinatie van verschillende kenmerken waaronder ontwikkelingsachterstand/verstandelijke beperking en typisch uiterlijke kenmerken. Haar ouders hebben recent hun schouders mee gezet onder een stichting om ouders van kinderen met dit syndroom samen te brengen. Om de Stichting Syndroom van Kabuki financieel een duwtje in de rug te geven, verkoopt Lia's buurman Luc Wuyts zijn boek over Herman Vanspringel ten voordele van deze stichting. Het boek is te koop bij Vleeshal Van Gool en Dagbladhandel Ingrid.

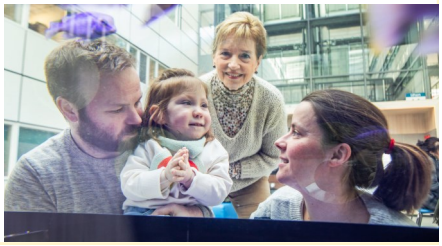

DE KERSTSTALBOUWERS

Het begon met pastoor Van Laer, die het kerstgebeuren in zijn kerk een speciale dimensie wou geven. En dus prijkt er sinds 1981 een prachtige kerststal in de kerk van Achterbroek. Elk jaar wordt, met dezelfde materialen, een andere stal gebouwd. Oorspronkelijk met echte dieren, maar toen de ezel het eens voor bekeken hield en de kerk op stelten zette, werden de levende dieren vervangen door opgezette exemplaren. Architect van dienst was van het prille begin Frans De Ruysscher. Een jaar lang broedde hij op nieuwe ideeën en zette deze op papier. Begin december ging hij, samen met René Van Campen, Nand Peeters en Leon Claessens aan de slag met de bouw van de stal. Na enkele jaren vervoegde Jules De Ren de groep van kerststalbouwers. Hij had oog voor detail en zorgde voor de afwerking. Kippen, eekhoorns, een vos, een lamp, een spade, … voor alles vond hij het juiste plekje. Hij maakte een pentekening van de kerststal, een taak die Rit Van Gool na zijn overlijden overnam. Ook Karel Verbreuken, Frans Beyers en Louis Van de Keybus waren er vanaf de beginjaren bij. Toen Leon Claessens overleed, nam zoon Eric de taak van zijn vader over. Voor het stockeren van de materialen kon vanaf dan beroep gedaan worden op Raf Claessens. Frans Van Laerhoven, Jurgen Antonissen, Jos Mertens, René Beyers, Jef Deckers, Marcel Vissers, Jef Bernaerts, Louis Hoppenbrouwers en Jackie Evers kwamen in de loop van de jaren de ploeg (tijdelijk) versterken. Zo zorgen deze mannen dus al 40 jaar lang voor een levensgrote en unieke kerststal in Achterbroek.

Met dank aan Maria Goetschalckx, Maria Van De Keybus en Jef Deckers voor foto's en info

DE PENTEKENINGEN

Het was Jules De Ren die begon met het maken van de pentekeningen van de kerststal van Achterbroek. Deze pentekening werd in heel Achterbroek bedeeld. Na zijn overlijden wou het parochieteam deze traditie verder zetten en nam Rit Van Gool de fakkel over. Sinds 2009 zijn de pentekeningen dan ook van haar hand.

Oh dennenboom ...

'Aan de eigenlijke pentekening gaat heel wat werk vooraf', zegt Rit. 'Als de stal opgebouwd is, ga ik hem fotograferen. Liefst op een bewolkte dag of bij valavond, zodat de zon niet te veel door de glasramen schijnt. Om te vermijden dat er teveel schaduw in de stal valt gebruik ik geen flits. Ik kijk hoe de stal het best tot zijn recht komt: in voor– of zijaanzicht, vanuit de hoogte, … Meestal wordt er vanop een trapladder gefotografeerd. Daarnaast neem ik ook detailfoto's van de dieren, het werkmateriaal, … kortom van alles waarvan ik denk dat het moeilijk is om duidelijk op de foto te zien. Deze elementen worden vaak nog wat verplaatst om een mooi totaalbeeld te krijgen. Gewoonlijk neem ik zo'n 40 à 50 foto's. Thuis kijk ik eerst of er 1 tussen zit waar ik 100% tevreden van ben. Deze gebruik ik om mijn schets te maken. Op de computer teken ik als het ware over de foto heen. Het resultaat wordt op A3-formaat afgedrukt en dient als basis voor de uiteindelijke pentekening. De eerste 4 stallen werden getekend met een tekenpen met Oost-Indische inkt, nu gebruik ik een rotringpen wat het tekenen aanzienlijk vergemakkelijkt. Van het nemen van de foto's tot het maken van de pentekening ben ik toch wel zo'n 24 uur bezig. Veel hangt af van de grootte van de stal, maar vooral ook van het aantal dennenbomen dat er rond staat. Hier kruipt het meeste werk in: allemaal streepjes en puntjes. In de loop van het jaar begin ik met het maken van de schets, in oktober/november met de pentekening zelf zodat deze begin december naar de drukker kan. Ik werk in tussenpozen: soms een half uurtje, soms 3 uur aan een stuk'.

Vraag bij de Slimste Straat van Achterbroek

'De moeilijkste tekening was de eerste. Het was zoeken naar een manier om te tekenen als je alleen zwart kan gebruiken. Hoe geef je kleurverschillen weer? Hoe teken je de dennenbomen? Hoe teken je Maria en Jozef (vaak tegen een zwarte achtergrond)? … Daarbij kwam nog dat ik maar 1 enkele foto had om mee te werken. Geen detailfoto's waarop je duidelijk kon zien hoe alles eruit zag. Die eerste stal was er dan ook nog eentje met een verdieping op. En na het beëindigen van de eerste tekening maakte ik bij het schrijven van mijn naam nog een inktvlek op het papier. Gelukkig viel die buiten de tekening zelf en kon de drukker deze wegwerken. Men zegt me vaak dat ik mijn naam groter op de tekening moet schrijven. Veel mensen weten niet dat ik ze teken. Het was ooit een vraag bij 'de Slimste Straat van Achterbroek' en bijna niemand had het antwoord juist'.

Bezige bij

'Ik ben graag creatief bezig. Ook naaien, breien of haken doe ik graag. Dingen voor de kleinkindjes knutselen. Oude dingen nieuw leven inblazen. Ik werk ook graag met teksten, ze samenbrengen tot een mooi geheel. Vieringen opmaken voor de parochie, teksten zoeken voor op de kerstkaart, teksten om voor te lezen bij feesten of recepties, teksten voor het parochieblad, … Gewoon tekenen gebeurt ook wel eens voor kaartjes of uitnodigingen maar de tijd ontbreekt eigenlijk om er meer mee bezig te zijn'.

HELDEN VAN HIER

De Verenigde Naties riepen 18 december uit tot 'Internationale Dag van de Migrant'. Tijd voor een babbel met Sien Francken (22 jaar), die buddy werd van Mibrak, een 16-jarig goedlachs en vrolijk meisje uit Eritrea.

Gestart vanuit schoolopdracht

'In juni studeerde ik af in de richting Maatschappelijke Veiligheid, Migratie en Intercultureel Werk. Tijdens dit traject kregen we de opdracht om onze interculturele vaardigheden te verbreden, door een aantal uren te spenderen met mensen met een interculturele achtergrond. Daarom heb ik gekozen om mij als 'buddy' op te geven bij Fedasil Kapellen. Het startte dus vanuit een schoolopdracht, maar wel met de intentie om dit project na school verder te zetten. Mijn mama was eerder al buddy geweest van een 23-jarig meisje, waardoor ik een goed voorbeeld had van hoe dit zou verlopen. Ik werd in januari gekoppeld aan Mibrak die naar België kwam als NBMV, Niet Begeleide Minderjarige Vluchteling. Dit wil zeggen dat ze aankwam zonder ouders, broers, zussen, of andere familieleden. Als buddy ben je een extra aanspreekpunt, een nieuwe vriend om te helpen bij de integratie hier in België. De eerste weken bestond ons contact vooral uit veel sms'en en bellen, en kwam Mibrak minstens één keer per 2 à 3 weken bij ons thuis op bezoek zodat ze ook mijn familie leerde kennen. In het begin was dit natuurlijk onwennig omdat je elkaar nog moet leren kennen. Zowel voor haar als voor mij/ons was dit erg spannend. Zij sprak heel beperkt Nederlands, de communicatie verliep niet altijd even vlot. We deden veel samen: gaan wandelen, leren fietsen, UNO spelen, tv kijken, huiswerk maken, praten over vroeger, …'

Mibraks eigen kamertje

'Corona zette een rem op onze afspraken en ik kwam er al snel achter dat het niet goed ging met Mibrak. Ze verveelde zich: mocht niet naar school, kon niemand zien, zat op een klein kamertje opgesloten met nog 2 andere meisjes, … Door corona mocht ze niet meer zelf koken en kregen ze voorverpakt eten, wat er voor zorgde dat Mibrak niet meer at. Daarnaast had ze veel stress, zowel over vroeger als over het feit dat ze hier nog steeds niet erkend was als vluchtelinge. Hierdoor had ze voortdurend buikpijn. Wij hebben dan beslist dat Mibrak, als ze wou, de coronaweken bij ons mocht doorbrengen. Wij waren toch allemaal thuis: iedereen moest van thuis uit werken, dus er was afleiding genoeg. Het extra kamertje werd opgeruimd, er werd een bed geplaatst en wat leuke welkomstspullen. Dat werd Mibrak haar eigen kamer. Dit heeft zowel Mibrak als ons enorm deugd gedaan, al was het even wennen met zo'n nieuwe huisgenote. We kenden elkaar toen nog niet zo goed. Door bij ons te wonen was Mibrak afgeleid: ze werd niet constant herinnerd aan vroeger of aan hoe het in de toekomst verder moest. Ze at goed, had geen buikpijn meer. Als ze zich even niet goed voelde, kon ze zich terugtrekken op haar kamer, of kon ze bij ons terecht. Zo leerden we elkaar veel beter kennen. Ze bloeide helemaal open en het contact verliep vlotter en vlotter. Praten, praten en nog eens praten: zo kon zij oefenen in een gezin dat Nederlands spreekt. Dat heeft Mibrak goed gedaan. Ze werd ondergedompeld in onze cultuur, maar wij kregen ook heel veel van haar (cultuur) terug. Ze kookte voor ons, leerde ons Tygrinya (de hoofdtaal van Eritrea), bracht ons in contact met haar vrienden…'

Veel meegemaakt

'Als je het verhaal van Mibrak hoort, is het bijna ongelooflijk dat ze nu in België terecht is gekomen. Ze heeft enorm veel meegemaakt. Ze vertrok te voet aan haar vluchtroute en heeft maandenlang gestapt door verschillende landen, tot in Libië, waar

ze werd opgesloten in een vluchtelingenkamp, in schrijnende en traumatiserende omstandigheden. Ze probeerde een paar keer met de boot over te steken, daarbij zijn haar moeder en broers omgekomen. Na 3 jaar is ze gered door een hulporganisatie die haar met het vliegtuig overbracht naar Italië. Via Frankrijk is ze dan naar België gekomen. In Eritrea is het 'niet goed', zoals Mibrak het uitdrukt. Iedereen moet vanaf 16 jaar verplicht naar het leger, zowel mannen als vrouwen, in sommige delen van het land zelfs al vanaf 12 jaar. Het is er gevaarlijk. Ook haar vader is of was militair: ze weet niet wat er van hem geworden is en of hij nog leeft. Mibrak heeft vaak heimwee naar haar thuisland: naar de cultuur, naar het lekkere eten, naar de mensen en vooral naar de muziek. Maar teruggaan kan en wil ze niet'.

Tweelingzus van Tijl

'Mibrak is onze nieuwe zus. Heel toevallig is ze geboren op net dezelfde dag als Tijl, mijn broer. Zoals mijn mama het zegt: 'ze is de tweelingzus van Tijl al kunnen ze uiterlijk niet meer van elkaar verschillen'. Mibrak ziet ons ook als familie. We hebben erg veel contact en ze komt regelmatig bij ons op bezoek, of wij bij haar. Ondertussen werd ze erkend als vluchtelinge en woont ze in een sociaal huis in Heist-op-den-Berg. Na de erkenning gaat alles plots heel snel: je krijgt je papieren en moet het opvangcentrum zo snel mogelijk verlaten. Ben je minderjarig zoeken ze mee naar een plaats om te wonen, ben je meerderjarig moet je zelf op zoek gaan. Eigenlijk zit mijn taak als buddy er nu op: die geldt enkel maar als die persoon in het opvangcentrum verblijft. In ons geval zijn wij zo hecht geworden dat dit gewoon verder blijft lopen. Mibrak is nu 17 jaar en woont op zichzelf. Ze is leerplichtig en gaat naar een OKAN-klas (Onthaalonderwijs voor Anderstalige Nieuwkomers) in Lier. Dit, samen met alle huishoudelijke taken die ze moet doen, is zwaar voor een 17-jarige. Het is heel normaal dat dit haar niet alleen lukt, ze is daar veel te jong voor. Hoe ze ook haar best doet, het gaat haar petje te boven. Wij voelen dat dit niet de juiste oplossing is voor Mibrak, en dat ze op deze manier niet (of heel moeilijk) geïntegreerd raakt in onze samenleving. En dat is heel jammer. We blijven hoopvol over de toekomst en zullen Mibrak zo veel mogelijk helpen. Ze wil graag verpleegster worden of werken met kindjes, dus het is super dat ze zo'n vooruitzichten heeft'.

Veel vooroordelen

'Heel dit verhaal heeft ons de ogen geopend. Hiervoor was dit een ver van ons bed-verhaal. Door met Mibrak in contact te komen, werden we geconfronteerd met het feit dat er veel vooroordelen zijn zonder dat men er verder iets over weet. Mensen met een vluchtverhaal maken enorm veel mee, en in sommige gevallen is het echt nog veel erger dan je je ooit zou kunnen voorstellen. Velen willen hun land niet verlaten, maar worden verplicht om op zoek te gaan naar een nieuwe thuis door conflicten, oorlog of andere gruwelijke zaken. Buddy zijn kan echt wel een grote impact hebben. En ook al gaat dit bij andere buddyprojecten niet altijd over zo'n sterke band, dan nog kan dit een goed begin zijn naar de eerste integratiestap, waarbij ze zowel onze cultuur leren kennen, maar ook hun eigen cultuurelementen nog kunnen bewaren en delen. En daar moeten we absoluut naar streven om de interactie met elkaar mogelijk te maken. Ik heb absoluut geen spijt dat ik voor dit buddyproject heb gekozen, nog beter zelfs: ik wil het iedereen aanraden om dit toch te overwegen. Het is het écht waard en je kan zoveel betekenen, zowel voor jezelf als voor die persoon'.

UIT DE OUDE DOOS *Hilde Francken*

De kersviering anno 1962

UIT DE OUDE DOOS *Hilde Francken*

Waar onze straten nu verlicht worden als teken van hoop, werd Achterbroek in november 1953 verlicht door vreugde. Op 14 november van dat jaar werd immers de nieuwe kerk gewijd. Een dag vol feestelijkheden die werd afgesloten met de H. Sacramentsprocessie, waarbij zowat het hele dorp aanwezig was. De stoet werd gevormd tussen 'de meisjesschool' en het kruispunt, vertrok naar de Brasschaatsteenweg, langs de Bloemstraat naar de Wuustwezelsteenweg (nu: Kalmthoutsteenweg) en zo naar de nieuwe kerk. Daar had het H. Lof plaats en sprak mijnheer pastoor dankwoorden uit. Achterbroek was versierd met vlaggenstokken waaraan vlaggen hingen van verschillende kleuren.

'T VERVOLG *met dank aan Jozefa Peeters*

De Sint is natuurlijk al lang terug vertrokken, maar we vonden nog enkele oude Sintfoto's die we graag met jullie delen.

Met o.a. Binu Mertens, Magali Hofmans, Lander Sanders, Dries Van Looveren en Michael Denissen

Met o.a. Peter Ribbens, Raf Francken, Leo Antonissen, Didier Van Aert, Ben van den Heuvel

Een ketting van lampen verbond de vlaggenstokken met elkaar zodat het dorp 's avonds helder verlicht werd. Na het Lof trok de massa door de straten om de prachtige verlichting te bewonderen.

HIP HIP EN VEEL HOERA

Op 28 december wordt Cayden Schrauwen 10 jaar. En dus willen zijn mama, papa en broer hem verrassen.

Je kunt het wel zien:
deze voetballer wordt 10!
Van voetballen houdt hij niet alleen
ook naar de Chiro gaat hij alle weken heen.
Als je van hem wil weten:
"Wat gaan wij eten?"
"fritjes" is wat hij steevast zegt,
maar niet altijd wat hij kregt ☺
Zippy, onze hond is zijn bondgenoot,
Cayden wat word je groot!
Een knuffel hier en een kus daar:
Vier nu je verjaardag maar!
Dikke kussen
mama, papa en Collin

EEN DORPSHUIS: JA OF NEE?

Binnen ons dorp klinkt de roep om een dorpshuis. Tijdens 'denk mee voor Kalmthout' lanceerde ik daarom het voorstel om een jaar lang de aanwezige infrastructuur te gebruiken om dorpshuisactiviteiten te organiseren. Het doel: kijken of er effectief nood is aan een ontmoetingsruimte én peilen of er voldoende vrijwilligers gevonden worden om zo'n project (een aantal dagen per week, gedurende voorlopig 1 jaar lang) te trekken. Een dorpshuis draait nu eenmaal op het engagement van vrijwilligers. Voor alle duidelijkheid: ikzelf zal geen trekker zijn van het project. Ik zal enkel de behoeften, mogelijkheden en engagementen in kaart brengen. Het is daarna aan de vrijwilligers die een dorpshuis in Achterbroek willen organiseren om met de resultaten aan de slag te gaan en dit effectief uit te werken.

Nu of nooit!

Eerstdaags wordt in heel Achterbroek een bevraging bedeeld. Het is belangrijk om je stem te laten horen: heeft Achterbroek effectief nood aan een dorpshuis? Wat is voor jou belangrijk in een dorpshuis? Welke functies en vereisten zijn nodig in een dorpshuis? … Door het project 'denk mee voor Kalmthout', gebeurt de bevraging in samenwerking met het gemeentebestuur. Zij zullen de resultaten van deze bevraging dan ook meenemen in eventuele verdere plannen rond een dorpshuis. Het is dus 'nu of nooit' als je je mening hierover kenbaar wil maken. De ingevulde bevraging mag je in de urne in de Spar deponeren, in de brievenbus van Sandra Hoppenbrouwers (schepen), Kruisbos 25 of in mijn brievenbus (Zandstraat 9c).

Nog meer 'denk mee'-projecten!

Het gemeentebestuur koos uiteindelijk 3 ingediende projecten voor Achterbroek om er 1 project van te maken: het overdekt terras (idee van Gretel Sanders), de dorpshuiskamer en het generatiepleintje (beide mijn ideeën). Tijdens een eerste overleg tussen Gretel, schepen Sandra Hoppenbrouwers en mezelf werd alvast bekeken op welke manier we deze 3 projecten tot 1 groots project kunnen maken en wat er nodig is om dit te kunnen realiseren. De bevraging rondom het dorpshuis is alvast de eerste fase in het hele proces.

DE PASSIE VAN ...

Een hobby, saai? Niet zo voor Tom Van Looveren. 'Samen met mijn zoon Kevin doe ik aan reenactment. Dit is het uitbeelden van het leven uit een bepaalde periode uit de geschiedenis. Wij kozen voor het leven van een militair uit de periode van Napoleon', begint Tom zijn opmerkelijk verhaal.

Social media als clubhuis

'Het begon bij mij te kriebelen toen we in 2014 'de slag van Hoogstraten' bezochten. Een jaar later gingen we naar de herdenking van 200 jaar Waterloo. Daar ben ik, eerder toevallig, aan de praat geraakt met een reenactor uit onze regio, een lid van de club RONA (Reenactment Organization of the Napoleonic Ages). Zij zochten leden en ik besloot me aan te sluiten. Later kreeg ook mijn zoon de kriebel te pakken en nu doet hij ook mee. Onze club RONA is opgericht door mensen uit Brasschaat en bestaat uit een 30-tal leden, afkomstig uit heel Vlaanderen en Nederland. Wij spreken, via social media, af op een bepaald evenement, ontmoeten elkaar daar en stellen onze tenten op. De social media is als het ware ons clubhuis'.

Replica's van de vuursteenmusketten

'Onze club beeldt verschillende militaire eenheden en disciplines uit. Wij hebben een infanterie-eenheid (voetvolk), cavalerie (paarden) en een artillerie eenheid (kanonnen). Kevin en ik beelden de infanterie uit, met name de Pruisische Landwehr. Deze eenheden vochten in 1814 in onze contreien, in wat later bekend is geworden als de Slag van Hoogstraten. Onze uniformen, tenten, uitrusting maken we zelf en/of kopen we in gespecialiseerde zaken, onze vuurwapens in speciale wapenwinkels. Dit zijn trouwens echte vuurwapens, replica's van de vroegere vuursteenmusketten. We gebruiken het echte buskruit (zwart kruit) dat vroeger ook gebruikt werd, en we kunnen effectief kogels afvuren met deze wapens. Wat we uiteraard nooit doen. Maar deze wapens vragen wel de nodige voorzichtigheid en oefening, evenals een vergunning'.

Leven zoals vroeger

'Wij nemen, ongeveer twee keer per maand, deel aan evenementen in binnen- en buitenland. Het hoogtepunt van de evenementenkalender is lente en zomer, al zijn er ook evenementen in het najaar en zelfs in de winter. Er zijn de vaste, jaarlijks weerkerende evenementen (de Slag van Waterloo, Slag van Ligny) en éénmalige evenementen (dorpsdag, een éénmalige herdenking zoals verleden jaar de Slag van Wuustwezel). Op die evenementen beelden wij, en leden van andere clubs uit binnen- en buitenland, zo getrouw mogelijk het militaire leven uit tijdens de Napoleontische periode. Er wordt dan een legerkamp, een bivak, opgebouwd. Dit bestaat uit tweepersoons-tenten, officierententen (die zijn wat groter), luifels, kampvuren, lantaarns,... net zoals het er 200 jaar geleden uitzag. Deze kampen zijn er niet enkel voor de show, wij brengen hier wel degelijk het weekend, van vrijdagavond tot zondagavond en soms langer, door. Wij slapen op het stro, het eten wordt bereid op de kampvuren, we drinken uit tinnen bekers en eten uit tinnen borden. Enkel voor het toiletbezoek maken we gebruik van moderne voorzieningen'.

Hobby beoefenen met gelijkgezinden

'Wij volgen het programma dat door de organisator, samen met mensen uit de

Tom met zoon Kevin

reenactmentwereld, werd opgesteld. Deze programma's bestaan voor een groot deel uit dril-oefeningen, wapentraining, … en dit als voorbereiding van de grote apotheose van het evenement, de veldslag. Ook hier volgen wij de militaire hiërarchie. Enkel de officieren kennen het scenario, de gewone manschappen volgen de bevelen van hun oversten. Onderofficier en officier word je trouwens niet zomaar. Je moet de bevelen kennen en de nodige ervaring hebben; je bent immers verantwoordelijk voor een groep mensen die je over het slagveld moet leiden, waar geschoten wordt met echte musketten en echte kanonnen (uiteraard met enkel los kruit), en waar tientallen, soms honderden paarden rondlopen. Dit is niet allemaal zonder gevaar. Maar er zijn niet enkel militairen op deze bivakken, er zijn ook mensen die ambachten uitoefenen, smeden, marktkramers, … Ieder kan er dan ook zijn ding doen. Het is een hobby voor iedereen, jong en oud, man, vrouw, er zijn zelfs hele gezinnen die meedoen. Je bent er onder gelijkgezinden'.

Een kleine wereld

'Het is een kleine wereld. Je komt veelal dezelfde mensen tegen en iedereen kent iedereen. Sommigen zijn dan ook echte vrienden geworden, zelfs al spreken we niet altijd dezelfde taal. We zijn steeds op zoek naar leden die onze groep willen vergroten. Het maakt niet uit hoe oud je bent, man, vrouw, burger of militair. De enige voorwaarde om het slagveld mee te betreden is minimum 16 jaar zijn en 18 jaar om een vuurwapen te hanteren. Ook voor de paardensportbeoefenaars: het is eens iets anders. En je moet je geen zorgen maken, je krijgt eerst training door onze ervaren cavaleristen alvorens je een veldslag mag meedoen. Je moet geen krak zijn in geschiedenis of geen militair liefhebber zijn.

Als je houdt van het buitenleven en kampvuren, zit je bij ons goed. Je komt terecht in een hechte vriendenkring en, letterlijk en figuurlijk, in een andere wereld'.

Lijkt reenactment jou ook leuk en ben je geïnteresseerd? Bekijk dan de facebook-pagina van Tom Van Looveren of mail naar tomvanlooveren@skynet.be.

WAT EEN MOOI GEBAAR!

De leerlingen van het 4de, 5de en 6de leerjaar van de Linde hebben de gewoonte om jaarlijks mee te doen aan de Warmste Week van Studio Brussel. De Ketnet-Koekenbak, al jaren een groot succes, kon dit jaar niet doorgaan. Maar zeker in tijden dat het moeilijk gaat, vinden de leerlingen dat we er moeten zijn voor elkaar. En dus gingen de klasgroepen aan de slag en maakten ze kerstkaarten voor de bewoners van het rust– en verzorgingstehuis.

DÉ KERSTPUZZEL ...

In het nummer van 12 december zat een kerstpuzzel die jullie konden invullen.

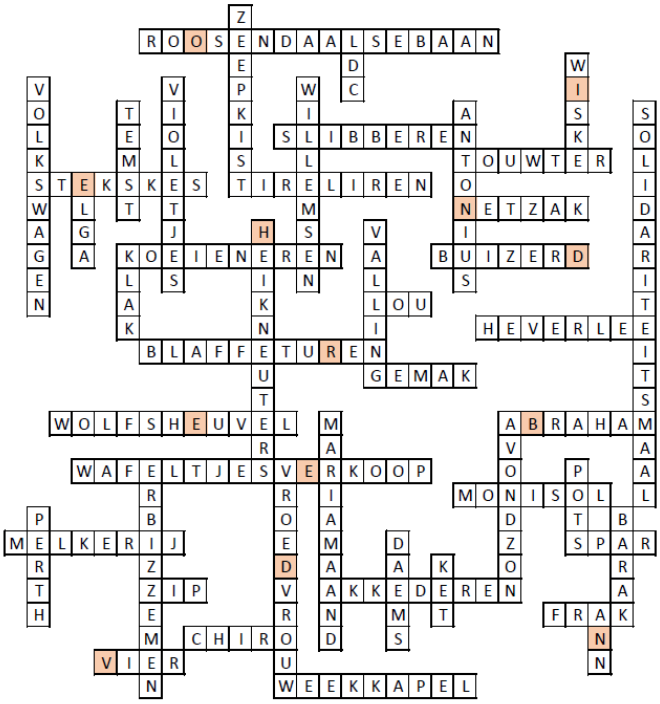

Met de letters kon je het woord 'VERBONDENHEID' vormen.

Proficiat aan alle winnaars!

De prijzen (ook van de tekenwedstrijd) kunnen opgehaald worden op Zandstraat 9c op:

- **Zondag 27/12 van 16.00 tot 17.00 u**
- **Maandag 28/12 van 10.00 tot 11.00 u**
- **Woensdag 30/12 van 12.00 tot 13.00 u**

Opgelet: draag je mondmasker, ontsmet je handen voor je aanbelt, hou afstand als er meerdere winnaars gelijktijdig aanwezig zijn, ... m.a.w. respecteer alle voorzorgs-maatregelen.

WINNAARS VAN DE TEKENWEDSTRIJD

Wat kregen we mooie tekeningen binnen! Dankjewel allemaal! We hebben gewoon voor alle 11 een prijs voorzien. Proficiat dus aan:

- *Breugelmans Nona*
- *De Kooning Tess*
- *Joosen Staf*
- *Konings Kaat en Nele*
- *Sanders Sien*
- *Van den Bergh Suze en Tjeu*
- *Van Gool Paulien*
- *Vernieuwe Emma en Mila*

... EN DE WINNAARS!

Wat werd er ijverig gepuzzeld! Maar liefst 99 juiste antwoordformulieren mochten we ontvangen. Volgende deelnemers vallen in de prijzen (in alfabetische volgorde):

- *Akkermans Selien*
- *Andriessen Lucien*
- *Ansoms Paula*
- *Augustyns Ingrid*
- *Beyers Fonne*
- *Beyers Frans*
- *Beyers Hilde*
- *Beyers Inge*
- *Beyers Katleen*
- *Breugelmans Sandra*
- *Claessens Josepha*
- *Claessens Marie-Louise*
- *Cockx Jeanne*
- *Deckers Hugo*
- *Denissen Marc*
- *Dictus Wiza*
- *Elst Marc*
- *Errijgers Maria*
- *Francken Ludo*
- *Geudens Liliane*
- *Geven Chris*
- *Jacobs Johan*
- *Jacobs Karel*
- *Janssens Lydia*
- *Martens Maria*
- *Matthyssen Lisette*
- *Moons Sandra*
- *Neefs Lydia*
- *Peeters Josefa*
- *Ribbens Ivo*
- *Ribbens Kris*
- *Sanders-Loots Stijn*
- *Sanders Lander*
- *ten Wolde Eddy*
- *Tilborghs Els*
- *Van Campen Anna*
- *Van Dael*
- *Van De Keybus Maria*
- *Van den Bergh Alfons*
- *Van den Bergh Erna*
- *Van den Bergh Nele*
- *Van den Eynden Valeer*
- *van der Mast Heidi*
- *Van Gool Greet*
- *Van Gool May*
- *Van Gool Rit*
- *Van Hooijdonk Gusta*
- *Van Laerhoven Rosemarie*
- *Van Linden Myriam*
- *Van Loon Mon*
- *Van Looveren Jef*
- *Van Looveren René*
- *Van Looveren Martha*
- *Vanhooydonck Daan*
- *Vissers Rita*
- *Willemsen Paula*

Met dank aan de sponsors voor de prijzenpot:

Apotheek Curavit * AVEVE * Bakker Jens * Decofrites De Coster BVBA * De Fritbus/Fritkar * De Laerhoeve * Spar Costermans * 't Klavertje Vier * Vandenbergh & Ansoms * 't Voske * Vleeshal Van Gool.

Dankjewel

EN ZO GEBEURDE DE LOTING

Wat hadden we een mooie prijzenpot verzameld! Zonde dat we zelf niet mee konden doen ☺ Onschuldiger als onze handen konden er geen gevonden worden, dus werden alle deelnemers in de ene en alle prijzen in de andere pot gestoken. Op die manier kreeg elke winnaar zijn prijs toegewezen.

CHOCOLA...ALTIJD EEN GOED IDEE!

Om de inwoners van de Zandstraat een hart onder de riem te steken, ontvingen alle bewoners van het Zandstraatcomité chocolaatjes met een kaart. Een klein gebaar om de buren te laten weten dat ze er voor hen zijn. Heeft jouw straatcomité of vereniging ook iets leuks gedaan voor zijn/haar inwoners/leden? Laat het zeker weten!

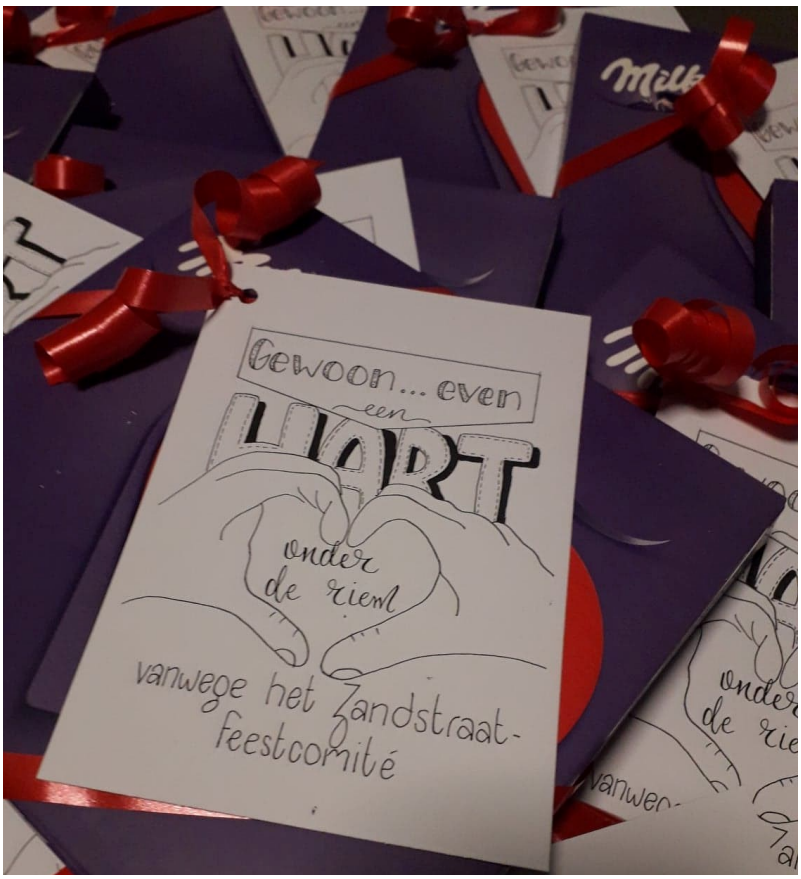

KERST IN DE KAPELSTRAAT JAREN '90

Ook in de jaren '90 hadden wij, als buren in de Kapelstraat, zin om het gezellig te maken tijdens de donkere dagen. Bij Jos Van den Bergh werd er volop gewerkt om kersttaferelen te zagen, schilderen en vernissen. Uiteraard met de nodige koffiekoeken en drankjes! Gedurende enkele jaren stonden deze beelden, met de spots erop, te pronken in de verschillende weiden.

Jean-Pierre Decoster

DE KLAS VAN … 1951-1952

met dank aan Alois Hoppenbrouwers

Van boven naar onder, van links naar rechts: Rene Van Gestel, Heman Michielsen, Gilbert Willemen, Harry Balemans, Ludo Van Aert, André Loos, Jef Brocatus, meester Fons Francken/ Roger Hofmans, Roger Neys, Ludo Elst, Gilbert Ruys, Alois Hoppenbrouwers, Gilbert Janssens, Paul Coenegrachts / Jan Fraeters, Leo Michielsen, Jos Claessens, René Deckers, Jos Van Tichelen, Danny Ruys, Jos Van Hooydonck, Ludo Demoor / Luc Van Kerckhoven, Alfons Van Looveren, Jan Van Hooydonk, Luc Van Thillo, Alois Van Oevelen, Leo Jacobs / Harry Elst, Jos Van Looveren, Guido Gommers, Francis Van Gestel, Willy Kerstens, Marcel Deckers, Eugeen van Hooydonk.

UIT DE MILAC-DAGKLAPPER

14 oktober 1962

'In de Foxemaat valt er per ongeluk een kit melk van een melkwagen en loopt helemaal leeg. Spijtig dat de katten van den omtrek er niets van wisten. Putse Kermis. Vele Achterbroekenaren laten dit niet onverlet. Er waren echter enkele mannen die pech hadden, want ze moesten hun vrouw vergezellen naar de parochiezaal waar er een feestvergadering plaats had van de Bond der Kroostrijke Gezinnen. Er werden decoraties uitgedeeld aan de moeders van tien kinderen. Deze waren: mevr. Hoppenbrouwers-Deckers, mevr. Van Oevelen-Bernaerts, mevr. Beyers-Van Thillo, mevr. Elst-Van Looveren. Deze feestvergadering werd besloten met een tombola'.

KUS DOOR DE BRIEVENBUS

Het 6de leerjaar wenst alle lezers prettige feestdagen!

De Gazet van Achterbroek is een tijdelijke uitgave n.a.v. de Coronacrisis .
Redactie: Ann Francken.
Contact: GVAchterbroek@gmail.com